

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Afflictio Consolans, Seu Svccincta Non Minvs Ac Clara Methodvs

Wintrich, Victor

Coloniæ, 1644

Discvrsvs II. Ostenditur quod ideo afflictio nos consolari debeat quia docet,
& maxime seruare legem Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45734)

DISCVRSVS II.

Ostenditur quod ideo affli-
ctio nos consolari debeat
quia docet, & maxime ser-
uare legem Domini.

*Hæc sit consolatio mea vt affligens
me dolore non parcat.*

Iob 6.v.10.

Magni illius Iudæ Machabæi fra-
ter Ionathas, in illis acerbis i-
morum & grauisimorum bel-
lorum maximis Angustijs, pro consola-
tione, sacros se se habere libros testaba-
tur, sic enim spartiatidis inter alia scribit.
*habentes sacros libros pro solatio, qui sunt*²³
in manibus nostris statuimus renouare^{1. Mach.}
vobiscum fraternitatem. Et ego ex ijs-^{12.}
dem solatium vobis suggerens, osten-²²
dam merito nobis consolationis loco
futurum, vt affligens nos, Deus non par-
cat, quia quæ nocent docent.

¶ 7

Dicam

Dicam primo, quod prosperitas ignorantiam.

Secundo, Afflictio vero scientiam causet.

Prosperitas excœcat.

Dilectissimi homini, summo & æterno suo damno, Dei, sui que ipsius agnitionem arripit, ridens fortunæ vultus, rerumque terrenarum prosperitas semper secunda.

Adamum vide Parentem tuum in prosperis, neque se neque Deum agnovisse; cum enim inter dulces illas terrestres Paradisi delicias luxurians versaretur, Deo se fore similem arbitratus est, credens mendacio, & mentientem

Gen. 3.

sibi iniquitatem amplexans: *Eritis sicut Dii*, O insensati & obcœcati Parentes, quis vos ita fascinavit? nescitis quod

Deus gloriam suam alteri non dabit? pro-

Isa. 40.

speritatis certè, & fortunæ secundæ pulvis adeo mentis vestræ oculos obcœcavit, ut nec Dei gloriam, nec vestrū Possitis intueri pulverem, in eundem mox reuersuri.

Psal. 85.

Non est, nec erit illi similis in Dijs.

“

Non in hominibus, non in Creaturis.

Cæci-

Cæcitatem hanc, hæredatario acquir-
 entes Iure, Posterius, dum maxime foeli-
 citer agunt, neque suam agnoscentes
 miseriam, neque Dei venerantes maje-
 statem, cæcutiunt. Hoc psalmista lachri-
 mis deplorat feruidis, dum ait: *Homo* ^{Psal. 48.}
cum in honore esset non intellexit: com-
paratus est iumentis insipientibus & si-
milis factus est illis. Hoc antiquæ tabulæ
 legislator ingemiscens tradit, cum dile-
 ctum Dei populum ab illo turpiter re-
 celsisse proficitur *Dereliquit Deum fa-*
ctorem suum recessit à Deo salutari suo. ^{Deut. 23.}
 quando eousque ignorantia peruenit,
 homo, ut à Deo recedere sibi parum
 visum fuerit; cum ingrassatus esset dile-
 ctus, tunc recalcitrauit, ingrassatus, im-
 pinguatus, dilatatus, recessit & fornica-
 tus est, & oblitus est Dei factoris sui.
 Hoc Samuel Sauli Regi Iudæ & Israelis
 obijciens aiebat. *Nonne cum paruulus*
esses in oculis tuis, caput in tribubus fa-
ctus es; quare non audisti vocem Domini? ^{1. Reg. 15.}
 Quando mi Samuel Saul taliter surdus
 & cæcus factus est; nonne in prosperis:
 nonne in Regni stabilitate, nonne post
 victoriam de Amaleco?

Hoc

Daniel. 4.

Hoc maximo suo dispendio sensit Nabuchodonosor cum in prosperis Dei oblitus, hominem exuens, feram induit, nec agnoscere voluit, *quod dominaretur excelsus in regnis hominum; vere dilectissimi in mundi huius prosperitatibus, ut plurimum Dei obliuio dominatur; nec aduertunt Christiani, quod Xerxi eundem, Artabanus, ad modestiam, in rebus secundissimis, compositurus, suavit aureis hisce verbis.*

Gaudet Deus eminentissima quæque deprimere, quia neminem alium quam se ipsum, sinit de se magnificè sentire.

Vere in amica fortunæ facie, vix vllus Ptolomæi illius axiomata notat, quorum primum: Insipiens, est, qui sui ipsius ignorat quantitatem. Secundum: cum aliquis sibi placet adhuc deductus est, ut ira Dei sit super illum. Tertium: Qui in dignitate sua multum extollitur, in amissione eius multum deprimitur.

Psalm. 4. Dicam igitur omnibus prosperè agentibus: *filij, hominum vsque quo graui corde, ut quid diligitis vanitatem & queritis mendacium? cur obliuiscimini Deum? veniat vexatio, & intellectum tribuat.*

tribuat. Et hæc fit consolatio vt quæ nocent doceant, & vel afflicti sciamus, doloris augmentum, scientiæ esse initium, quod probo.

AFFLICTIO DOCEY.

Dixi Adamum in Paradiso voluptatis oblitum sui, ad Dei similitudinem anhelasse; ast maledictus, afflictus, laboribus & ærumnis contritus spem & fidem, in Deo humiliter locandam, didicit; quod sic ostendo.

Post pœnam à Deo sibi inflictam, post mortis & maledictionis susceptam *Ferus in sententiam, uxorem suam Eua dixit, cap 3.* quod est: Mater viuentiũ mirũ sanè iam, *Genes.* mortuorum & morientium Mater effecta, Eua nominatur? iam, in cinerem ibis audisti Adam, & vitæ initium in vxore tuâ esse indubitanter sic asseris? docuit illum afflictio mysterium Incarnationis: vnde mortis oriri interitum, & vitæ beatæ principium exurgere confitebatur, Docuit pœna, quid esset quod pollicitus erat Deus: Mulier conteret caput tuum. sic, Hæc ergo Adami erat consolatio maxima, in afflictione, & mortis senten-

sententia, vitæ discere medicinam sic
Isidorus. Isidorus de summo bono ait, aduersa
 Corporis, remedia sunt animæ, ægritu-
 do carnem vulnerat & mentem sanat,
Gregorius languor vires libidinis excoquit. Et Gre-
 gorius Homil. super Euangel. plerumq;
 cum in hoc mundo non possumus obti-
 nere quod volumus, postquam in terre-
 nis desiderijs de impossibilitate lassamur,
 tunc mentem ad Deum reduci-
 mus, tunc placere incipit quod displic-
 cebat, & quæ nobis amara fuerant præ-
 cepta, repente dulcescunt in memoria;
 Peccatrix audacia quæ adultera conata
 esse non potuit, decernit esse fideliter
 coniunx; qui ergo huius mundi Aduer-
 sitatibus fracti, ad Dei amorem redeunt,
 atque à præsentis vitæ desiderijs corri-
 guntur, quid isti fratres carissimi, nisi,
 vt intrent, compelluntur?

Dixi psalmistam & Moysen, hominis
 fœlicitate vtentis, ignorantiam accusa-
 re; sed iam addo, remedium ipsius à Da-
 uide apertissimum poni, vexationem; vt
 sit consolatio affligi & erudiri. Audi de
 Israele elongato, in prosperis à Deo,
 nunc proximo illi inter aduersa facta,
 sic

fic testificantem, cum occiderent eos qua-
rebant eum, & subito veniebant ad eum.

O Christiane sic ergo quæ nocent do-
cent! vel Platone teste, qui ait: Stultus
post acceptam plagam sapit.

Dixi Saulem post victoriam desipu-
isse; sed iam addo post correptionem
sapuisse, peccasse enim se non nisi à Deo
reiectus cognouit, audiit: *proiecit te De-* 1. Reg. 15.
us ne regnes super Israel & peccavi, in-
quit, *quia prauaricatus fui sermonem*
Domini & verba tua.

Dixi Nabuchodonosorem dum pro-
sperè ageret Dei sui que oblitum om-
nem infra se potestatem collocasse, sed
post septennalem illam Metamorphosin
terribilem, audi quomodo sapiat, *ego* Daniel. 4
post finem dierum illorum (intellige af-
flictionis) *oculos meos ad calum leuavi,*
& sensus meus redditus est mihi (quem
prosperitas abduxerat) *& altissimo be-*
nedixi. bene optime.

Ecce quomodo iuxta Gregorium
pœna illos aperiat oculos, quos in fœ-
licitate clauferat culpa: soleris igitur af-
flicte quia doceris.

Omnia hæc apertissimè ex Dauide
pro-

Drexilius probantur, ille enim Hebronis Rex mille à Deo affectus beneficijs ne ingratus habeatur, sic exclamat, *bonum mihi quia humiliasti me.* quid facis? potiora à Deo in te profecta beneficia siles? Pedum sceptro, stramineum pileum corona mutauit, ab ouibus in solium prouectus, à pecoris custodia in purpuram & regnum transire fecit, & hæc non commemoras? Non oblitus sum horum, sed maiorem Dei reputo gratiam ab illo affligi & erudiri, dicat Ioseph Pharaoni, *bonum mihi quia exaltasti me.* dicat Ruth Bootz, *bonum mihi quia dotasti me.* Dicat Aiuero suo Hester, *bonum mihi quia coronasti me.* Dicat Tobias Angelo, *bonum mihi quia illuminasti me.* Dicat Christo Lazarus, *bonum mihi quia resuscitasti me.* Ego inter maxima beneficia afflictionem reponens, bonum dico mihi, bonum omnino quia humiliasti me, cur hoc tantum bonum? ut discam iustificationes tuas. Hactenus aulae tuæ ignoravi secreta, stylum curiæ non noui, nunc video quia apud te nemo doctus, nisi humiliatus, nunc igitur afflictione eruditus, disco iustificationes, tuas

Psal. 118.

Gen. 41.

Ruth. 4.

Hest. 2.

Tobi. 11.

Ioan. 11.

tuas illæ dulces faucibus meis, illæ super mel ori meo, illæ lucerna pedibus meis, illæ si in istis perseuero efficiunt ne confundar, benedictiones sane seruantibus illas non emanebunt, *benedictus ero in ciuitate, benedictus ero in agro & cætera.* *Deut. 28.*

Ergo hæc sit consolatio vt afflicti erudiamini in lege domini: Beati enima immaculati in via, quia ambulant in lege Domini vt seruatae legis benedictiones, & præmia consequantur, de quo Augustinus flagellat inquit, nos Deus, ad quam rem flagellat? ad regnum cælorum, quod si pati non fuisset maximum in merito, non imposuisset illud filio. & S. Leo si compatimur & conglorificabimur, *secura & certa, ait, est expectatio promissæ beatitudinis vbi est participatio Dominicæ passionis.* *August. In psal. 39. S. Leo serm. 9.*

(* * *)

DIS-